

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Faisala Husseiniho a Ondřeje Mráky ve věci žalobkyně: **NEDY s. r. o.**, Cacovická 28, Brno, zastoupené advokátem Mgr. Bc. Vítězslavem Jírou, Jezuitská 13, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí ze dne 10. 10. 2022, čj. 37841/22/5000-10611-712244, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 2. 2024, čj. 62 Af 47/2022 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] V této věci jde o daň z nepovolených hazardních her. Tu platí všichni, kteří hazardní hry provozují, respektive se na jejich provozování podílejí. Soud souhlasí s tím, aby byl za poplatníka daně označen subjekt, který pronajal své prostory k provozování hazardních her, zavázal se je udržovat způsobilé k takovému využití a přijímal platby závisující na výši výnosů z hazardních her.

1. Popis věci

[2] Žalobkyní je společnost, která se, jak tvrdí, zaměřuje na pronájem a výstavbu nemovitostí.

[3] Žalobkyně umožnila jiné společnosti, nyní už neexistujícímu subjektu DP&K-CZQ, s. r. o., aby v nebytovém prostoru vlastněném jednatelem žalobkyně (v objektu Dukelská Sport Bar) umístila „internetová zařízení pro zobrazování databázových aplikací“. Společnosti se v písemné smlouvě dohodly, že žalobkyni náleží měsíční nájemné vypočtené na základě podílu z celkového výnosu z provozu zařízení. Uvedená společnost od žalobkyně dále koupila několik zařízení „QUIZ“; podle písemné smlouvy žalobkyni náležela měsíční splátka až do výše určené podílem z měsíčního výnosu z provozu těchto zařízení.

[4] Specializovaný finanční úřad žalobkyni doměřil daň z hazardních her. Nynější věc se týká doměření daně za 3. čtvrtletí roku 2017. Doměřením daně za 2. čtvrtletí roku 2017 se NSS zabýval ve věci 9 Afs 99/2024 (v rozsudku ze dne 17. 12. 2024 souhlasil se zamítnutím žaloby řešené Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 62 Af 44/2023). Doměřením daně za 4. čtvrtletí roku 2017 se NSS zabýval ve věci 6 Afs 70/2024 (v rozsudku ze dne 30. 1. 2025 souhlasil se zamítnutím žaloby řešené krajským soudem pod sp. zn. 62 Af 8/2023).

[5] Daň z hazardních her za 3. čtvrtletí roku 2017 byla žalobkyni doměřena v říjnu 2021, a to ve výši asi 102 tis. Kč (penále bylo stanoveno na asi 20 tis. Kč). Předtím (v září 2020) správce daně žalobkyni vyzval, aby podala dodatečné daňové přiznání. Od celních úřadů se totiž dozvěděl o existenci a obsahu nájemní smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a společností DP&K-CZQ a dále o povaze zařízení umístěných v prostorách žalobkyně. Provoz hazardních her prostřednictvím těchto zařízení nebyl náležitě povolen, proto poplatníkem daně nebyl držitel povolení, ale ten, kdo hazardní hru provozoval – tedy také žalobkyně. Žalobkyně oznámila, že se nepovažuje za provozovatelku hazardních her; správce daně toto její vyjádření považoval za dodatečné přiznání k dani z hazardních her ve výši 0 Kč. V dubnu 2021 správce daně žalobkyni vyzval, aby odstranila pochybnosti o svém daňovém tvrzení, tj. aby předložila zejména související smlouvy a účetní doklady. Žalobkyně předložila faktury, které vystavila odběrateli DP&K-CZQ za pronájem prostor a za řádné a mimořádné splátky ceny zařízení. Správce daně z těchto faktur zjistil, že si žalobkyně nechala platit 48,57 % z celkového měsíčního výnosu dosaženého provozem zařízení pro nepovolené technické hazardní hry. Použil proto faktury jako pomůcku pro stanovení daně (za základ daně považoval součet částek uvedených na jednotlivých fakturách).

[6] Žalobkyně se proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z hazardních her za 3. čtvrtletí roku 2017 odvolala. Mimo jiné navrhla výslech osob, které pracovaly v pronajatých prostorách (a označila společnost, která tam provozovala bar). Odvolací finanční ředitelství navrhané důkazy pro nadbytečnost neprovedlo a odvolání žalobkyně zamítlo.

[7] Rozhodnutí o odvolání napadla žalobkyně u Krajského soudu v Brně; se svou žalobou neuspěla. Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

2. Argumenty stran v kasačním řízení

[8] Stěžovatelka označuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný. Krajský soud podle ní nereagoval na žalobní námitky a nevysvětlil, proč dani z hazardních her podléhá

pokračování

i stěžovatelčin příjem tvořený splátkami kupní ceny, jejíž konečná výše byla stanovena pevně (nikoli podílem z výnosů). Krajský soud se dostatečně nezabýval ani námitkou dvojího zdanění; nevysvětlil, proč má stěžovatelka platit daň z hazardních her, pokud už ze stejného příjmu odvedla jinou daň (DPH) a pokud už daň z celkového výnosu z řešených hazardních her byla vyměřena společnosti DP&K-CZQ.

[9] Stěžovatelka dále tvrdí, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Odvolací finanční ředitelství dospělo k závěru, že činnosti spojené s provozováním hazardních her vykonávaly osoby, jejichž jednání je přičitatelné stěžovateli. Tento závěr však odůvodnilo jen tím, že společnost DP&K-CZQ neměla tolik zaměstnanců, aby s jejich pomocí zvládla obsluhovat zařízení ve všech pronajatých prostorách. Krajský soud, ač měl, neoznačil závěr ředitelství za nedostatečně podložený (byť v jiné stěžovatelčině věci to učinil – konkrétně v bodu 22 rozsudku ve věci 62 Af 44/2023). Sám pak řekl, že se stěžovatelka aktivně podílela na provozování hazardních her a měla na něm finanční zájem, protože zpřístupňovala prostory veřejnosti a prováděla zevní údržbu technických zařízení. Nic z toho (zpřístupňování, údržba) však nebylo prokázáno. Stěžovatelce se nelíbí, že nebyly vyslechnuty jí navrhované osoby (všichni její zaměstnanci), a to ani v řízení o odvolání, ani v řízení o žalobě. Navrhované osoby by potvrdily, že nevykonávaly žádné činnosti spojené s provozováním hazardních her. To, že výplatu výher prováděli zaměstnanci jiné společnosti, dále vyplývá z protokolu Celního úřadu pro Jihomoravský kraj o výslechu svědka ze dne 5. 9. 2022; ten však krajský soud odmítl provést jako důkaz.

[10] Stěžovatelka nesouhlasí ani s věcnými závěry krajského soudu. Zaměstnanci stěžovatelky nevybírali finanční prostředky z technických zařízení, nevypláceli výhry ani nevykonávali jiné činnosti, bez nichž by technická zařízení nemohla fungovat. Ve věci proto nelze uplatnit závěry, které NSS učinil ve věci 1 As 207/2018 – tehdy byl za poplatníka daně z hazardních her označen subjekt, jehož zaměstnanci výše uvedené činnosti vykonávali (rozsudek ze dne 22. 11. 2018, čj. 1 As 207/2018-32, č. 3855/2019 Sb. NSS). Nadto NSS v dalších věcech zdůraznil, že poskytování služeb provozovateli hazardních her není provozováním hazardních her ve smyslu zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (rozsudky ze dne 12. 5. 2020, čj. 9 Afs 147/2018-59; a ze dne 21. 2. 2024, čj. 1 Afs 43/2023-85); je-li tomu tak, nemůže být poskytovatel služeb považován ani za poplatníka daně z hazardních her. Poskytování jakýchkoli služeb společnosti DP&K-CZQ pak nemělo nic společného s prodejem technických zařízení této společnosti; splátky kupní ceny tak neměly být zdaněny jako výnosy z provozování hazardních her.

[11] Stěžovatelka popírá i to, že by správce daně byl oprávněn vyzvat ji k podání dodatečného daňového přiznání. Nebyla totiž registrována k dani z hazardních her, a nebyla tedy povinna podat řádné daňové přiznání; v důsledku jeho nepodání tak nemohlo být zahájeno vyměřovací řízení. Bez jeho zahájení přitom nelze daňový subjekt vyzvat k podání dodatečného daňového přiznání.

[12] Konečně má stěžovatelka za to, že jí daň byla stanovena až po uplynutí lhůty pro její stanovení. Správce daně stěžovatelce daň doměřil až více než rok poté, co ji vyzval k podání dodatečného daňového přiznání. Mezi výzvou a doměřením tedy nebyla blízká časová souvislost, a výzva tak nemohla prodloužit lhůtu ke stanovení daně (rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2023, čj. 9 Afs 209/2022 - 42).

[13] Odvolací finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že předmětem zdanění byly výnosy z hazardních her, na jejichž provozování se stěžovatelka podílela. Výše jednotlivých splátek kupní ceny technických zařízení byla jen pomůckou pro stanovení základu daně. Ani stěžovatelčina námitka ohledně dvojího zdanění neobstojí. To, že stěžovatelka chybně odvedla DPH, nemá na vyměření daně z hazardních her vliv. Podíl výnosu, z nějž byla vyměřena daň stěžovatelce, pak nebyl zdaněn dvakrát, protože společnosti DP&K-CZQ byla daň vyměřena jen z jejího podílu. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Stěžovatelka nikdy nedoložila, že by prostory, kde byla umístěna technická zařízení k provozování hazardních her, pronajala dalšímu subjektu. Proto lze učinit závěr, že tyto prostory sama zpřístupňovala a – vzhledem k nízkému počtu zaměstnanců společnosti DP&K-CZQ – patrně i sama zajišťovala provozování hazardních her. Ve věci přitom není rozhodné, kdo konkrétně zařízení obsluhoval či prováděl výplatu výher. Provozováním hazardních her je i zajištění prostor, kde jsou umístěny technické prostředky k provozování hazardních her. Nadto stěžovatelka měla zřejmý finanční zájem na fungování technických zařízení (provozu hazardních her), protože nájemné, které jí náleželo, se odvíjelo od výnosu z těchto zařízení (respektive z her na nich provozovaných).

[14] Odvolací finanční ředitelství ještě dodalo, že zákon č. 187/2016 Sb., o dani z hazardních her, nevyžaduje registraci k dani a obsahuje zvláštní úpravu tzv. samovyměření. Na základě této úpravy se má za to, že poplatník, který v zákonné lhůtě nepodal daňové přiznání, tvrdí daň ve výši 0 Kč. Proto byl správce daně oprávněn stěžovatelku vyzvat k podání dodatečného daňového přiznání, přestože stěžovatelka sama jiné (řádné) přiznání předtím nepodala. Výzva k podání dodatečného daňového přiznání pak má přednost před zahájením daňové kontroly a současně má tytéž účinky z hlediska prodloužení lhůty ke stanovení daně.

3. Právní hodnocení

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Napadený rozsudek krajského soudu dostatečně reaguje na stěžovatelčiny žalobní námitky, je srozumitelný a je z něj zřejmé, proč krajský soud žalobu zamítl. Nic tedy nebrání tomu, aby NSS přezkoumal, zda krajský soud neměl žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, zda sám neopomněl provést navrhovaný důkaz či se k němu náležitě vyjádřit a zda správně posoudil řešené právní otázky.

[17] K žalobní námitce dvojího zdanění – tedy že stěžovatelka ze stejných příjmů, které byly základem daně z hazardních her, už odvedla DPH – se krajský soud vyjádřil v bodu 30 napadeného rozsudku a s námitkou se vypořádal dostatečně. Námitku odlišující splátky kupní ceny za technická zařízení od příjmů z nájmu nebytových prostor stěžovatelka v žalobě neuplatnila, proto na ni krajský soud ani nemohl podrobněji reagovat. Totéž platí o námitce, že podíl výnosu z řešených hazardních her připadající na stěžovatelku byl zdaněn také u společnosti DP&K-CZQ. Protože tyto námitky stěžovatelka neuplatnila v žalobě, nejsou v kasačním řízení přípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

3.1 Stěžovatelka provozovala hazardní hry

pokračování

[18] Provozování hazardní hry, k jejímuž provozování je podle zákona nutné povolení, je zatíženo daní z hazardních her [§ 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 187/2016 Sb., o dani z hazardních her]. Poplatníkem daně z hazardních her je držitel základního povolení podle zákona upravujícího hazardní hry nebo ten, kdo provozuje hazardní hru, k jejímuž provozování je takové povolení potřeba [§ 1 písm. a) téhož zákona]. Základ daně z hazardních her provozovaných bez nutného povolení činí částka, o kterou úhrn přijatých vkladů převyšuje součet úhrnu vyplacených výher a úhrnu vrácených vkladů (§ 3 odst. 3 téhož zákona).

[19] Základní povolení bylo v roce 2017 (respektive v řešeném zdaňovacím období) potřeba mimo jiné k provozování technické hry, tj. hazardní hry provozované prostřednictvím technického zařízení přímo obsluhovaného sázejícím [§ 85 písm. e) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění před 1. 1. 2024; *od tohoto dne totéž stanoví § 85 odst. 1 ve spojení s § 3 odst. 2 písm. e) zákona*]. Provozováním hazardní hry se rozumělo (*a stále rozumí*) vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosáhnout zisku. K takovým činnostem patří zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry; výplata výhry; další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu; a činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry (§ 5 téhož zákona).

[20] NSS se už výkladem pojmu *provozování hazardní hry* zabýval. Například ve věci 1 As 207/2018 (zmiňované stěžovatelkou) dospěl k závěru, že hazardní hru (respektive tehdy ještě loterii podle staré právní úpravy, která se však s tou aktuální v podstatném ohledu shodovala) provozuje i ten, kdo vědomě a aktivně vytváří podmínky pro to, aby technická zařízení mohla být umístěna a provozována v jeho provozovnách, kdo zajišťuje zevní údržbu technických zařízení a kdo nařídí svým zaměstnancům, aby prováděli výplatu výher a vybírali finanční prostředky ze zařízení. Podstatné pak je, že takový subjekt má přímý finanční zájem na řádném a efektivním provozu technických zařízení, a to například proto, že nájemné za prostory, které k umístění zařízení poskytl, je stanoveno jako procento z výnosu ze zařízení (1 As 207/2018, bod 43).

[21] V nynější věci NSS nevidí důvod odchytil se od závěrů, které učinil v jiných věcech téže stěžovatelky – ve věcech 9 Afs 99/2024 a 6 Afs 70/2024. Ty se týkaly jiných zdaňovacích období (konkrétně období předcházejícího tomu, které se řeší nyní, a období, které po tom řešeném následovalo), jinak ale byly skutkové okolnosti všech věcí a všechny tři rozsudky krajského soudu (ostatně vydané v jeden den) v zásadě stejné. Z hlediska uplatněných kasačních námitek byly v podstatě shodné i všechny tři kasační stížnosti. Proto tam, kde je to vhodné, NSS v zájmu stručnosti odkazuje na podrobnější vypořádání stěžovatelčiných kasačních námitek ve svých dřívějších rozsudcích.

[22] Stěžovatelka tvrdí, že ve zdaňovacím období 3. čtvrtletí roku 2017 vůbec nebyla poplatníkem daně z hazardních her. Ve věci přitom není sporu o tom, že prostřednictvím technických zařízení umístěných v prostorách, které stěžovatelka pronajala společnosti DP&K-CZQ, byly v tomto období provozovány hazardní hry. Sporné není ani to, že k provozování her nebylo vydáno povolení a že zákon u tohoto typu hazardních her povolení vyžadoval. Stěžovatelka nesouhlasí až s tím, že hazardní hry *provozovala*, respektive že se na jejich provozování podílela.

[23] NSS však už dříve dospěl k tomuto závěru: o tom, že stěžovatelka provozovala hazardní hru, svědčí už samotná nájemní smlouva (9 Afs 99/2024, bod 47; 6 Afs 70/2024, bod 24). Stěžovatelka se v ní totiž zavázala, že v pronajímaném prostoru zajistí řádný technický stav pevných elektrorozvodů, že tam bude dodržovat čistotu, že bude provádět zevní údržbu technických zařízení a že bude plnit předpisy z oblasti požární ochrany a ochrany životního prostředí; současně bylo nájemné stanoveno jako procento z výnosu zařízení. Stěžovatelka tedy byla – spolu se společností DP&K-CZQ – poplatníkem daně z hazardních her provozovaných v objektu Dukelská Sport Bar bez nutného povolení. Pro tento závěr postačí už samo znění nájemní smlouvy; není potřeba ho prokazovat tím, že zaměstnanci stěžovatelky vypláceli výhry a vybírali finanční prostředky ze zařízení. Z toho plyne, že i kdyby byl prokázán opak (tedy že zaměstnanci stěžovatelky tyto činnosti neprováděli), na závěru o stěžovatelčině poplatnictví by to nic nezměnilo. Odvolací finanční ředitelství ani krajský soud proto nechybovaly, když neprovedly stěžovatelkou navrhované důkazy, které měly prokázat, kdo konkrétně obsluhoval technická zařízení, vybíral z nich finanční prostředky a vyplácel výhry. Skutkový stav byl ve věci zjištěn dostatečně.

[24] Stěžovatelka dále tvrdila, že se krajský soud bezdůvodně odchýlil od svých závěrů učiněných v jiné stěžovatelčině věci. Dříve totiž – na rozdíl od nynější věci – dospěl k tomu, že Odvolací finanční ředitelství dostatečně neprokázalo zapojení stěžovatelčiných zaměstnanců do obsluhy technických zařízení. Totéž však krajský soud uvedl i nyní, konkrétně ke konci bodu 26 napadeného rozsudku. Mnohem podstatnější ale je, že krajský soud – dříve i nyní – zdůraznil, že tato okolnost nemá vliv na nosné důvody rozhodnutí o odvolání. Ty spočívají v tom, že stěžovatelka provozovala hazardní hry už tím, že se smluvně zavázala k jejich provozu poskytnout prostory a podmínky a že za tuto činnost přijala finanční odměnu vypočtenou z herních výnosů.

[25] Konečně námitku, že krajský soud ve stěžovatelčiných věcech rozhodoval v rozporu s judikaturou NSS (konkrétně s rozsudky 9 Afs 147/2018 a 1 Afs 43/2023), už NSS podrobně vypořádal – viz 9 Afs 99/2024, body 55 až 60; a 6 Afs 70/2024, body 30 až 32. Proto NSS nyní jen v krátkosti připomíná, že rozsudky, se kterými prý byla rozhodnutí krajského soudu v rozporu, na stěžovatelčinu situaci ve skutečnosti vůbec nedopadají. Týkají se totiž zákona o dani z přidané hodnoty a jejich závěry se na výklad zákona o hazardních hrách neuplatní.

3.2 Daň byla vyměřena včas a v řádně vedeném řízení

[26] Poplatník daně z hazardních her je povinen podat daňové přiznání k dani; pokud ho v zákonem stanovené lhůtě nepodá, považuje se daň za tvrzenou ve výši 0 Kč (§ 11 odst. 2 zákona o dani z hazardních her). Je-li zdaňovací období kratší než 1 rok, podává se daňové přiznání do 25 dnů po uplynutí zdaňovacího období (§ 136 odst. 4 daňového řádu). Pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení (§ 145 odst. 2 daňového řádu).

[27] Daň nelze stanovit po uplynutí lhůty 3 let; tato lhůta běží ode dne, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, případně v němž se daň stala splatnou, není-li zde povinnost podat řádné daňové tvrzení (§ 148 odst. 1 daňového řádu). Lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok mimo jiné v případě, že v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty byl daňový subjekt vyzván k podání dodatečného

pokračování

daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně [§ 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu]. Účinky výzvy z hlediska plynutí lhůty pro stanovení daně budou zachovány, jestliže správce daně daň doměří na základě postupu k odstranění pochybností, který zahájí v návaznosti na výzvu. Je však nutné, aby mezi výzvou a doměřením daně byla blízká věcná a pravidelně i časová souvislost (9 Afs 209/2022, bod 20).

[28] Stěžovatelka tvrdí, že vůbec nebyla povinna podat přiznání k dani z hazardních her, protože k dani ani nebyla registrována. Proto nemohla nastoupit zákonná fikce, že tvrdila daň ve výši 0 Kč, a proto ji správce daně ani nemohl vyzvat, aby výši takto tvrzené daně opravila v dodatečném daňovém přiznání. Stěžovatelčin předpoklad – že povinnost podat daňové přiznání vznikne až registrovanému poplatníkovi daně – je však mylný. Zákon o dani z hazardních her poplatníkům neukládá povinnost podat přihlášku k registraci k dani z hazardních her. Daňovému subjektu naopak vznikne povinnost podat přiznání k dani už v okamžiku, kdy se stane jejím poplatníkem.

[29] Podle stěžovatelky jí byla daň stanovena po uplynutí lhůty pro její stanovení (tuto námitku sice stěžovatelka neuplatnila v žalobě, v kasačním řízení se jí přesto NSS zabývá; otázkou zániku práva stanovit daň se totiž daňové orgány i soudy musejí zabývat z úřední povinnosti). Lhůta pro podání daňového přiznání k dani z hazardních her za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2017 stěžovatelce uplynula 25. 10. 2017; lhůta ke stanovení daně proto končila 25. 10. 2020. Zhruba měsíc před jejím uplynutím (konkrétně 21. 9. 2020) správce daně stěžovatelku vyzval, aby podala dodatečné daňové přiznání; stěžovatelka na výzvu krátce poté reagovala (konkrétně podáním ze dne 6. 10. 2020). V návaznosti na výzvu zahájil správce daně postup k odstranění pochybností (zhruba 6 měsíců poté) a následně podle pomůcek daň doměřil rozhodnutím (výměrem) ze dne 13. 10. 2021. Pokud by lhůta pro stanovení daně byla – v důsledku vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání – čtyřletá, správce daně by daň stanovil včas (12 dnů před uplynutím lhůty pro její stanovení).

[30] Je proto zásadní posoudit, zda mezi výzvou a doměřením daně byla blízká věcná a časová souvislost. Stěžovatelka netvrdí, že by chyběla souvislost věcná; také NSS je přesvědčen, že správce daně ve výzvě uvedl tytéž skutečnosti, kterými odůvodnil doměření daně. Co se pak týče blízké časové souvislosti, NSS souhlasí s krajským soudem (s jeho závěry vyjádřenými v bodech 53 až 57 napadeného rozsudku). Výzva k podání dodatečného daňového přiznání v řádu jednotek měsíců vedla k zahájení postupu k odstranění pochybností, a ten zas v řádu jednotek měsíců vedl k doměření daně. Stěžovatelka přitom sama žádala o prodloužení lhůty, v níž by se mohla vyjádřit k výzvě k odstranění pochybností. Mezi výzvou k podání dodatečného daňového přiznání a doměřením daně tak byla blízká časová souvislost.

4. Závěr a náklady řízení

[31] NSS souhlasí s krajským soudem: stěžovatelce byla správně doměřena daň z hazardních her za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2017. Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla, a NSS proto její kasační stížnost zamítl. Neúspěšná stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Odvolacímu finančnímu ředitelství nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2025

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu